

Chương 702: Hoàng Tộc (2) - Priscilla Và Amelia

(Số từ: 3641)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

10:35 AM 07/02/2024

Hoàng hậu Harriet đi dạo trong khuôn viên Cung điện cùng Priscilla sau khi rời Cung điện Mùa xuân.

Quả thực, Priscilla là một kẻ hay gây rối, nhưng nguyên nhân sâu xa chính là sự dày vò dai dẳng mà cô phải chịu dưới bàn tay của Amelia từ khi còn nhỏ.

"Ngay từ đầu nó đã vô nghĩa rồi. Nếu chị ấy ghét mẹ và con đến vậy, tại sao chị ấy không ở lại ký túc xá trong Temple hoặc sống với mẹ ở Thánh quốc chứ?"

Như Priscilla đã chỉ ra.

Amelia lựa chọn sống ở Cung điện Mùa xuân, mặc dù cô luôn khẳng định mình không thể chịu đựng được việc nhìn thấy họ.

Có rất nhiều nơi cần tránh nếu cô không muốn nhìn thấy họ.

Vì vậy, Priscilla chỉ có thể nghĩ rằng Amelia ở lại Cung điện Mùa xuân chỉ để hành hạ cô, không hơn không kém.

Nghe lời phàn nàn của con gái, Archmage im lặng nhìn bầu trời xa xăm.

"Priscilla."

“Vâng?”

“Con có nhớ lần đầu tiên Rune đến không?”

"...Vâng."

Hoàng tử Rune là con trai của Archmage, nhưng trên thực tế, anh là đứa con ngoài giá thú được Hoàng đế mang về.

Tuy nhiên, Archmage đã chấp nhận Rune mà không thắc mắc hay do dự.

Khi đó, Priscilla mới 7 tuổi.

"Ta rất vui vì con yêu thích Rune. Nhưng đã bao giờ con khó chịu với thằng bé chưa? Dù chỉ một lần thôi?"

"..."

Priscilla vừa ngạc nhiên vừa vui mừng trước người em trai mới bất ngờ của mình, cô thấy anh ấy cực kỳ đáng yêu ngay từ đầu.

Đơn giản là anh ấy quá đáng yêu để có thể ghét được.

Nhưng có khi nào cô cảm thấy ghen tị dù chỉ một chút không?

Nhìn mẹ cô không ngừng theo dõi Rune, chăm sóc anh, chú ý đến anh và yêu thương anh.

Cô có thể thực sự nói rằng cô chưa bao giờ cảm thấy bất an kỳ lạ?

“...Con đoán là con cũng có cảm giác như vậy.”

“Như thế nào?”

Priscilla lặng lẽ ngược nhìn mẹ.

Cô không muốn thừa nhận điều đó, nhưng cô không còn cách nào khác ngoài việc chấp nhận một loại cay đắng nào đó, giống như nỗi buồn.

“Con cảm thấy như... Mẹ đã bị cướp mất khỏi mình.”

"Ta hiểu rồi."

Hoàng hậu Harriet cười nhạt, nhẹ nhàng xoa đầu con gái.

“Cảm ơn con đã chịu đựng tốt đến tận bây giờ.”

Trước lời khen bất ngờ, mặt Priscilla đỏ bừng.

“...Nhưng chuyện đó thì liên quan gì đến Amelia?”

Sự ghen tị của cô với Rune có liên quan gì đến Amelia? Priscilla bấu môi, và Harriet cẩn thận quỳ xuống ngang tầm mắt Priscilla.

“Con thấy đấy, khi Thánh Hoàng Hậu sinh ra Amelia, cô ấy bận rộn với nhiều công việc đến nỗi không thể tự mình nuôi đứa bé.”

"..."

"Vì vậy, ta đã nuôi Amelia được một thời gian."

Chỉ khi đó Priscilla mới hiểu mẹ cô đang nói gì và đôi mắt cô mở to khi nhận ra.

Với tư cách là Thánh Hoàng Hậu của Thánh quốc, Olivia có quá nhiều trách nhiệm.

Cô ấy không chỉ cảm thấy bị đe dọa cho sự an toàn của bản thân mà còn phải vật lộn để nuôi dạy con mình đằng hoàng giữa vô số nhiệm vụ của mình.

Đó là lý do tại sao Amelia được nuôi dưỡng không phải trong Cung điện Trung tâm của Thánh Quốc mà ở nơi an toàn nhất - Cung điện Hoàng gia, bởi Harriet.

"Cho nên, trên thực tế, Amelia có hai người mẹ: Thánh Hoàng Hậu và ta."

"..."

“Khi Amelia tròn 3 tuổi, ta có thai con.”

Harriet nhẹ nhàng vuốt ve má Priscilla với vẻ mặt buồn bã.

"Sau khi sinh ra con... Thánh Hoàng Hậu cuối cùng cũng có chút thời gian rảnh rỗi, mang Amelia trở về Thánh Quốc."

Khi vẻ mặt Harriet trở nên buồn bã, nhớ lại khoảng thời gian đó, Priscilla cảm thấy một nỗi nặng nề không thể diễn tả được.

“Đó không phải lỗi của con, nhưng Amelia chắc hẳn đã cảm thấy... rằng con đã cướp mất mẹ con bé.”

Olivia đã mong mỏi được dành thời gian với đứa con gái mà cô không thể tự mình nuôi nấng.

Sau khi sinh con, Harriet không thể chịu đựng được việc phải xa Priscilla.

Tuy nhiên, dưới góc nhìn của Amelia, cô đã đột ngột bị chia cắt khỏi người mẹ đã nuôi nấng cô.

Đó là lý do tại sao Amelia không thể không nghĩ rằng Priscilla đã cướp mất mẹ của cô.

Có lý do cho việc Amelia hành hạ Priscilla kể từ những ngày cô không thể nhớ được.

Đó không phải lỗi của Priscilla nhưng Amelia không khỏi bực bội với cô.

Amelia còn trẻ và vẫn còn khá non nớt.

Cô không thể buông bỏ sự oán giận đó.

“Vậy tại sao lại gọi mẹ là phù thủy?”

"Đó là vì con bé cảm thấy bị bỏ rơi. Không phải con bé ghét ta... con bé chỉ yêu ta quá nhiều thôi."

Nếu làm vậy cô ấy sẽ được chú ý.

Bởi vì cô ấy sẽ được chú ý.

Cuối cùng, Priscilla dường như đã hiểu, ít nhất ở một mức độ nào đó, tại sao Amelia lại khóc nức nở trong vòng tay mẹ, giả vờ ghét cô đến vậy.

"Vì vậy, đừng quá coi trọng những lời Amelia nói về mẹ. Amelia không ghét mẹ đâu."

Cuối cùng, Priscilla đã phát hiện ra lý do Amelia ở lại Cung điện Mùa Xuân.

Cô không khỏi tìm hiểu xem tại sao mình không sống ở Thánh quốc, tại sao lại ở trong Cung điện Mùa xuân mà không phải trong ký túc xá của Temple.

Cô không muốn xa nhau.

“Con không biết, con muốn làm quen nhưng chị ấy đã bắt đầu trước nên con không biết phải làm sao.”

"..."

Chỉ biết lý do hận thù không có nghĩa là có thể giải quyết được.

Đó là lý do tại sao Harriet chỉ có thể mỉm cười buồn bã.

“Và khi mẹ và Thánh Hoàng Hậu gặp nhau, hai người luôn cãi nhau.”

Sự quan sát sắc sảo của Priscilla khiến vẻ mặt Harriet nhăn nhó khó chịu.

Thực tế.

Dù tôn trọng nhau khi xa nhau nhưng khi gặp nhau họ vẫn thường xuyên cãi vã.

Mặc dù nó không đi xa đến mức những cuộc cãi vã nhỏ nhất giữa Amelia và Priscilla, nhưng mối quan hệ của họ cũng được kế thừa tương tự.

"Có... có phải vậy không...?"

"Mẹ ơi, mẹ đang bảo chúng con hãy hòa thuận khi mẹ thậm chí không thể hòa hợp với nhau phải không?"

"Ta cũng sẽ cố gắng hòa hợp! Rồi sẽ ổn thôi...! Và ta cũng muốn hòa hợp, nhưng Thánh Hoàng Hậu luôn hành động như vậy! Ta có thể làm gì đây?"

"Đó là những gì con vừa nói. Nhưng dù sao thì hãy cố gắng hòa hợp nhé."

"Ồm..."

"Làm thế nào mẹ có thể hòa hợp với Thánh Hoàng Hậu? Mẹ có biết không?"

Mặt Harriet đỏ bừng và bắt đầu run rẩy.

"Tại sao mẹ lại giống cha và không nói lời nào thế?!"

“Gì cơ?!”

Cuối cùng, người mẹ cũng như con gái mình đã bùng nổ.

Đồng thời.

Thánh Hoàng Hậu Olivia ngồi cạnh con gái trong khu vườn của Cung điện Mùa xuân.

"Các con có hòa hợp tốt không?"

“...Vâng.”

Amelia ngồi bên cạnh mẹ, bồn chồn không yên. Olivia nhìn con gái mình, cô bé không thể ngồi yên.

"Dạo này con còn cãi nhau không?"

Rõ ràng cô ấy đang hỏi về ai.

"Chà... Em ấy đã bắt đầu nó..."

"...Là vậy sao?"

"..."

Trước câu hỏi dường như biết tất cả mọi thứ của Thánh Hoàng Hậu, Amelia cuối cùng cũng cúi đầu.

"Sao con lại ghét Priscilla đến vậy?"

"..."

Amelia không thể trả lời.

Nhưng dù không nói ra thì cô cũng đã biết.

Tại sao cô lại ghét cô ấy đến thế.

Tuy nhiên, cô không thể trách con gái mình, vì biết rằng đó là lỗi của chính cô khi không thể ở bên con khi con cần cô nhất trong suốt thời thơ ấu.

Trên thực tế, sau khi trở về Thánh quốc, Amelia ngày nào cũng khóc.

Cô muốn gặp người mẹ ấy của mình.

Cô muốn mẹ cô đưa cô về.

Vì vậy, Hoàng hậu bất đắc dĩ phải thỉnh thoảng đưa Amelia về Cung điện Mùa xuân.

Khi điều đó xảy ra, tình huống tương tự sẽ xảy ra.

Cô không muốn quay trở lại Thánh quốc.

Với Priscilla mới sinh trong tay, Hoàng hậu Harriet không biết phải làm gì, còn Olivia thì không khỏi thất thần.

Khi họ lặp lại những lời tạm biệt không mong muốn này, Amelia tin rằng Priscilla là nguyên nhân của mọi chuyện.

Cô bắt đầu tin rằng những chuyện này sẽ không xảy ra nếu không có Priscilla.

"Priscilla cũng là gia đình của con. Cho dù con không thể trân trọng con bé thì cũng không nên làm tổn thương con bé."

"... Em ấy không phải gia đình con."

"..."

"Cha là mối liên hệ duy nhất mà bọn con có. Tại sao em ấy lại là gia đình của con chứ?"

"Ta hiểu rồi. Vậy ra đó là cách con nghĩ..."

Trước những lời của Amelia, Olivia nở một nụ cười cay đắng.

Cô ấy thậm chí còn không coi Priscilla là gia đình của mình.

Không, cô ấy ghen tị với Priscilla.

Bởi vì Priscilla là con gái thật sự của Archmage.

Đó chính là điều cô ghen tị.

'Có phải vì con không phải là con gái thực sự của mẹ? Thế bây giờ mẹ có một đứa con gái thật rồi, mẹ không thích con nữa sao?'

'Không phải như vậy, Amelia... Không phải... Ta xin lỗi. Ta xin lỗi... Nhưng nếu con hành động như thế này... Nếu ta hành động như thế này... ta sẽ buồn... Amelia...'

Olivia đã nhìn thấy cô ấy khóc trong vòng tay của Harriet và hét lên những lời này từ xa.

Vừa khóc vừa không biết phải làm sao, Olivia chỉ có thể đứng từ xa đứng nhìn.

Và vẫn vậy.

Amelia không gọi Olivia là "Mẹ".

Cứ như thể lời nói sẽ không dính vào lưỡi cô vậy.

Cuối cùng khi cô ấy có thể thốt ra được điều đó, khuôn mặt của cô ấy sẽ nhăn nhó vì khó chịu.

Trải qua khoảng thời gian quan trọng như vậy, có một phần của Olivia mà cô không thể bù đắp được.

Và thế là cả hai mẹ con đều thấy khó khăn với nhau.

Họ không muốn điều này nhưng nó đã xảy ra.

Đó là lý do tại sao khi con gái cô nói muốn đến Temple và sống ở Vương đô Đế quốc, Olivia đã miễn cưỡng đồng ý.

Biết rằng mong muốn thực sự của Amelia là ở lại Cung điện Mùa xuân chứ không phải Temple.

Tuy nhiên, giờ họ đã biết tại sao mọi chuyện lại diễn ra như vậy, Amelia cũng cảm thấy tội lỗi và hối hận với Olivia.

Đó là lý do tại sao Amelia lại cứng người như vậy mỗi khi Olivia đến thăm.

Mối quan hệ của họ chẳng có gì ngoài cảm giác tội lỗi và hối hận dành cho nhau.

Olivia không la mắng hay trách cứ Amelia.

Olivia nhìn chăm chăm vào khuôn mặt cứng ngắc của cô con gái và nở một nụ cười buồn bã.

"Thực ra, ngay cả khi con luôn ở bên ta trong Thánh quốc, ta không nghĩ mọi thứ sẽ tốt hơn bây giờ."

"...Gì cơ?"

"Chỉ là... đó là những gì ta nghĩ."

Olivia lặng lẽ nhìn lên bầu trời.

Vì hoàn cảnh, Olivia không còn cách nào khác là giao con gái cho Harriet chăm sóc.

Nhưng liệu mọi chuyện có ổn nếu cô không làm thế?

Olivia đôi khi cũng nghĩ về điều đó, nhưng bây giờ cô lại bi quan hơn.

"Con có biết rằng Archmage xuất thân từ gia đình quý tộc của Công quốc Saint-Owan không?"

"À... vâng. Con nghe nói cô ấy xuất thân từ một gia đình quý tộc nổi tiếng..."

"Còn lai lịch của mẹ con thì sao?"

"..."

Amelia không thể trả lời câu hỏi của mẹ cô.

Không phải là cô không biết.

Cô chỉ không thể tự mình nói ra điều đó.

“Con biết đấy, ta, mẹ của con là một đứa trẻ mồ côi.”

“...”

“Ta được cha nuôi nhận nuôi khi còn nhỏ, nhưng ông ấy không phải là người tốt. Ông ta là người đã cố gắng đạt được điều gì đó vĩ đại bằng cách sử dụng ta. Ta luôn phải đáp ứng mong đợi của ông ấy. Ta luôn phải tử tế, dịu dàng và đặc biệt.”

“...”

“Có cảm giác như... ta đang sống một cuộc sống bị ép buộc mà không có lý do.”

Amelia không hiểu tại sao mẹ cô lại kể cho cô nghe câu chuyện này.

“Vì vậy, ta thực sự không biết thế nào là một gia đình ấm áp hay cách cư xử đúng mực mà cha mẹ nên có đối với con cái mình.”

Bằng cách nào đó, Olivia lại mỉm cười như một đứa trẻ ngây thơ.

“Vì vậy, ngay cả khi con trải qua tuổi thơ với ta, cũng không có gì đảm bảo rằng nó sẽ tốt hơn. Ta có thể đã đối xử tệ bạc với con hoặc không làm được những điều lẽ ra ta phải làm. Có lẽ con còn ghét ta hơn bây giờ.”

“Con... con không... ghét ngài, thưa Bộ hạ...”

"Thật sao? May quá. Có lẽ chúng ta làm được điều này vì chúng ta sống xa nhau chẳng?"

Hehe.

Olivia cười tinh nghịch.

Không nhận ra điều đó, tâm trí của Amelia lang thang khi cô nhìn vào khuôn mặt của mẹ mình.

Cô là người khó tính nhất trên đời nhưng Amelia thường nghĩ mẹ mình cũng là người xinh đẹp nhất.

“Dù sao thì, không giống như ta, một đứa trẻ mồ côi, Archmage là con gái út của một Gia tộc vĩ đại và là quý tộc.”

“Một người cha tốt, một người mẹ tốt bụng.”

“Và cô ấy có ba người anh trai rất yêu quý cô ấy.”

“Vì vậy, ta nghe nói cô ấy từng là một đứa trẻ rất kiêu ngạo, xấu tính và kiêu kỳ...”

“Chà, cuối cùng cô ấy đã học được, con thấy đấy.”

“Cha mẹ thật là tốt.”

“Cha mẹ nên cư xử tốt như thế nào, một người mẹ tốt là thế nào, con biết đấy.”

“Ta đã cố gắng nghiên cứu và tìm hiểu về nó nhưng ta chưa bao giờ thực sự hiểu được. Nhưng cô ấy biết.”

“Vậy cô ấy, Archmage có lẽ là một người mẹ tốt hơn ta nhiều.”

“Đó là lý do vì sao con khóc lóc mấy ngày liền, muốn quay lại với cô ấy.”

Trước những lời buồn bã của Olivia, nước mắt Amelia trào ra.

“Con xin lỗi...”

Amelia biết mẹ cô không làm gì sai cả.

Chính vì vậy, nhìn lại lời nói và hành động của chính mình, cô không khỏi cảm thấy áy náy.

“Không, đó là vì Archmage đã quan tâm và yêu thương con rất nhiều. Ta biết ơn vì điều đó. Tại sao ta lại bức bối với cô ấy, hay con chứ?”

“Con có nghĩ rằng con là người duy nhất khóc không?”

“Cô ấy cũng đã khóc rất nhiều.”

“Cô ấy nói có cảm giác như đang cưỡng bức con gái của người khác đi, nhìn cô ấy khóc.”

“Dù sao thì, chừng đó...”

“Cô ấy hẳn phải yêu con như con gái ruột của mình vậy.”

“Cô ấy là một người rất biết ơn.”

“Cô ấy quý trọng con đến mức nào mà con gái ruột của ta lại đối xử với mẹ ruột của nó còn tệ hơn cả một người xa lạ? Hừm?”

Trước những lời trêu chọc, Amelia cuối cùng cũng bắt đầu rơi nước mắt.

Nếu mình nuôi con bé ngay từ đầu...

Cô đã nghĩ về điều đó vô số lần, nhưng bây giờ nó có vẻ buồn cười.

Thậm chí còn không biết thế nào là một người mẹ tốt, nếu cô ấy tự mình nuôi nấng Amelia thì mọi chuyện có lẽ còn tồi tệ hơn.

Đó là điều cô đã nghĩ tới.

“Con xin lỗi. Con... con đã sai rồi...”

Khi Amelia bắt đầu khóc, nhận ra rằng mình đang khiến mẹ mình đau đớn nhất, Olivia im lặng nhìn con gái mình.

Lúc cảm thấy có lỗi, cô đã biết chuyện gì đã xảy ra.

Olivia biết thế là đủ.

Khi nói về nước mắt của ai đó,

nhiều hơn những gì con đã khóc,

nhiều hơn Archmage đã khóc,

cô sẽ không nói rằng cô đã khóc nhiều nhất.

Ở những nơi không ai nhìn thấy, cô khóc một mình.

Bởi vì những lời như vậy sẽ không làm ai vui được.

“Ta không mắng con, Amelia.”

"..."

“Ta cũng không muốn nói là ta bị tổn thương. Ý ta là, ta cũng không hẳn là đối xử tốt với con.”

Olivia nhìn lên bầu trời.

“Con có đánh giá cao Archmage không?”

"..."

“Con nên.”

“Con... đánh giá cao cô ấy...”

Bất chấp những lời nhận xét gần như giận dữ của cô và thậm chí còn phản bội cô ấy bằng cách gọi cô ấy là phù thủy, Harriet không thể làm gì khác ngoài mỉm cười ngượng ngịu và buồn bã.

Vào những ngày Amelia bùng nổ, cô ấy sẽ bí mật đến bên cô vào ban đêm mà Priscilla không hề hay biết và xoa đầu cô cho đến khi cô chìm vào giấc ngủ.

Nhưng nó vẫn chưa đủ.

Và nó vẫn buồn.

Amelia chưa bao giờ bị la mắ²ng hay khiển trách một cách chân thành vì thường xuyên nổi cơn thịnh nộ và gây khó khăn cho cuộc sống của chính con gái mình.

Cô biết mình nên biết ơn vì điều đó thôi.

Chỉ là nó chưa được thể hiện bằng hành động và lời nói mà thôi.

“Archmage yêu con như vậy, mặc dù con không phải con gái ruột của cô ấy, phải không?”

“...Vâng.”

“Cô ấy yêu con, người thậm chí còn không phải là gia đình cô ấy đến thế.”

Nếu Priscilla, người chỉ có cùng cha với cô, không phải là gia đình, thì đương nhiên Harriet và Amelia cũng không phải là gia đình.

Cô ấy cũng không phải là mẹ thật của cô.

Tuy nhiên, cô ấy lại yêu thương cô như một đứa con gái thực sự.

“Vậy, Amelia.”

"...?"

“Con phải đáp lại tình yêu mà con đã nhận được cho Priscilla.”

Bởi vì cô đã nhận được tình yêu đó.

Thay vì cố gắng đáp trả tình yêu của Archmage, việc yêu thương con gái của Archmage như một người em gái thực sự mới là sự đền đáp.

“Rồi cô ấy sẽ yêu con nhiều hơn bây giờ.”

"..."

Cô ấy sẽ yêu cô nhiều hơn nữa.

Cô ấy sẽ cười không phải vì biết ơn và hạnh phúc mà vì cô ấy thực sự hạnh phúc nên càng yêu cô nhiều hơn.

Tuy nhiên, cuối cùng, chính Thánh Hoàng Hậu lại là người nói ra những lời đau buồn đó.

Vừa giấu đi cảm xúc của mình, Olivia vừa cười tinh nghịch và xoa đầu con gái mình.

"Ta không yêu cầu con yêu ta, nhưng nếu con muốn tình yêu của người phụ nữ mà con coi là mẹ của mình, con sẽ từ chối yêu cầu của ta chứ?"

Trước câu hỏi tình nghịch và đau khổ của Olivia, Amelia cuối cùng cũng lau khôé mắt.

Đó không phải là một yêu cầu để yêu cô ấy.

Nếu muốn có được tình yêu của người mà bạn coi là mẹ của mình thì bạn phải làm theo lời mẹ nói.

Cuối cùng thì Amelia cũng biết.

Mặc dù họ không dành nhiều thời gian bên nhau nhưng mẹ cô thực sự rất yêu cô.

“Con xin lỗi... con xin lỗi... con sẽ làm như ngài nói...”

Vì vậy, Amelia buộc đôi môi run rẩy của mình cử động và nói.

“Con sẽ... con sẽ làm theo lời mẹ.”

Nghe những lời đó, Olivia mỉm cười rạng rỡ như thể hài lòng.

"Tốt, đúng là con gái của ta."

"..."

Olivia cẩn thận ôm lấy Amelia.

"Nhưng."

“Con biết đây.”

“Nếu chúng ta không dập tắt cơn nóng giận ngay bây giờ, nó có thể sẽ quay trở lại sau đó.”

"Giống như ai đó."

“Vì vậy, đừng mất cảnh giác quá nhiều.”

“Bởi vì con bé là em gái của con.”

“Con phải đối xử tử tế với em gái mình chứ?”

Trước những lời nói của Thánh Hoàng Hậu với một nụ cười vui tươi, Amelia không khỏi cảm thấy sững sốt.

“Vâng...?”

"Hãy thể hiện tình cảm trong hầu hết thời gian, nhưng nếu con bé nổi cáu, hãy la mắng nó. Con phải thiết lập một hệ thống phân cấp rõ ràng."

Không thể biết được cô ấy nói mắng hay không mắng.

"Hiểu chứ?"

"Ồm, vâng..."

Cô biết bản thân mình cũng có chút kỳ lạ.

Nhưng Amelia không khỏi nghĩ rằng mẹ cô thực sự là một người kỳ quặc.

[Còn một chương nữa...]

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và mọi người có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

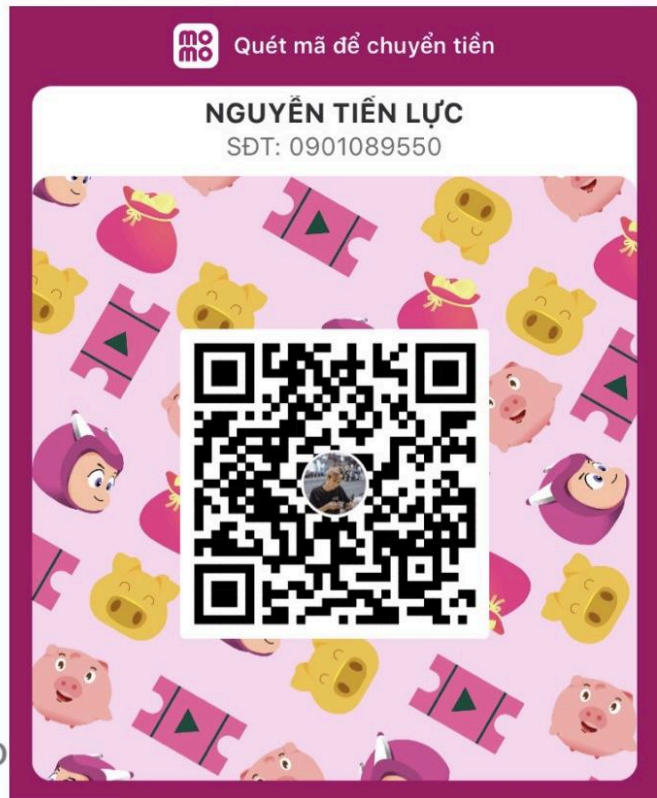
THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỪNG HỘ TÔI QUA:

NGUYEN TIEN LUC

6910814828

BIDV-CN DONG THAP PGD MY THO

Thanks For Reading